

Maratona dles Dolomites van 4 juli 2010.

Een heel bijzondere mooie zondag.

Het is vijf uur. Voordat de wekker afloopt stap ik al mijn bed uit. Adrie is ook wakker. Vandaag is het hoogtepunt van ons Dolomieten avontuur. Sinds we in oktober 2009 staan ingeschreven voor de DM en nadat we half november het bericht ontvangen dat we zijn ingeloot is de Maratona het hoofddoel van het fietsjaar 2010. Deze prestatietocht wordt elk jaar georganiseerd in de Dolomieten. Dit gebergte ligt in de provincie Zuid Tirol of Alto Adige. De mensen spreken hier drie talen; Duits, Italiaans en Ladinisch. Dit heeft te maken met het feit dat dit gebied vóór de Eerste Wereldoorlog nog bij het Habsburgse rijk (Oostenrijk) hoorde. Voor ons is het zeer praktisch dat je in Italië in het Duits met de plaatselijke bevolking kunt praten .

Ik loop door de kamer van ons appartement, Ciasa Pre Giaron, naar het balkon. Open de deur en zie dat er reeds enkele fietsers door onze straat rijden. Het is helder maar nog fris. De zon zit nog achter de bergen. Ze zijn hier in de Dolomieten apart mooi. Steile rotswanden en grillige pieken die ontstaan zijn door erosie en vertering. Ja lezers de Dolomieten zijn indrukwekkend met name bij opgang en ondergang van de zon. De hoogste top van de Dolomieten, de Marmolada is 3343 meter hoog en blijft ook in de zomer wit van boven.

Eerst nog even onder de douche en dan goed ontbijten. Adrie heeft koffie gezet en we ontbijten uitgebreid met lekker brood, kiwi, een eitje en yoghurt met cruesli. De koffie doet zijn werk.

Nu eerst het fietstenu aantrekken en de zakken vullen. Het rugnummer zit er al opgespeld. De start is om 6.30 uur. We dalen daarom af naar de kelder van het appartement. Daar staan onze Cannondales geparkeerd. Gisteravond al de bandjes opgepompt en het stuurbordje (nr. 9963) met chip gemonteerd. Voor gewoon 7.5 en achter 8 bar ondanks een telefonisch advies uit Marknesse (max 6 bar) om de bandjes niet te hard op te pompen.

Het is 6.15 uur als we Pre Giaron verlaten en op de fiets stappen. Gele pijlen in la Villa/Stern (1436 m) wijzen ons de weg naar ons startvak (Warsteiner). Dit bereiken we echter niet. We staan bijna achter aan in een straat richting het startvak. Achteraf hadden we evengoed om 7 uur uit het appartement kunnen vertrekken onder het afzet lint door in de hoofdstraat vlak bij ons appartement en aansluiten maar.

Wachten dus. De thermometer van de plaatselijke drogist geeft 12° C aan. Er staat geen wind en zelf na drie kwartier wachten heb ik het niet koud.

Tegen 7 uur komt er beweging in het enorme peloton (ca. 10.000 deelnemers zijn er dit jaar) en even na 7 uur passeren we de startstreep. De eerste 4 km gaat licht omhoog richting Corvara, de verblijfplaats van Martin en Cees die vandaag ook meefietsen in het wielerspektakel dat de Italianen er van maken. De helikopters van de RAI hangen in de lucht en registeren het hele gebeuren.

In Corvara (1522 m) gaan we rechtdoor richting de eerste klim van de dag de Campolongo. Al in het dorp begint de weg direct omhoog te lopen en al rap zitten we op de klim naar de top van de Campolongo (1875 m). Het is 1 groot lint van fietsers dat tegen de hellingen van de C. omhoog slingert. Op mijn gemak klim ik met Adrie in mijn kielzog naar boven. De hartslag komt niet boven de 145 en zonder mij echt in te spannen kom ik boven. Ik stop even om de rits van mijn windstopper dicht te doen, mouwen omhoog en petje op.

Samen met Adrie duiken we naar beneden en na een vlotte afdaling vliegen we Arabba (1601) binnen. Rechtsaf en gelijk loopt de weg omhoog en zit ik in de tweede klim de Passo Pordoi. De klim gaat heel gelijkmatig en mijn hartslag houd ik mooi op 145. Het is al warm en sommige fietsers zweten en ruiken als een otter. Toch geniet ik van het decor waarin ik me bevind. Een langgerekt kleurrijk lint dat omhoog slingert en schitterende steile pieken om me heen. De bochten zijn genummerd en na 9 km en 33 bochten nader ik de top die op 2239 m hoogte ligt. Ik eet en drink wat maak me klaar voor de afdaling. Adrie die ook is gearriveerd.

Samen dalen we de Pordoi af. In de afdaling voel je gelijk dat de temperatuur nog flink laag is. We rijden veelal in de schaduw en de weg is ook af en toe nog nat. Heeft hier blijkbaar vannacht nog geregend. Opletten en geen risico nemen.

We naderen een splitsing van wegen en houden daar rechts aan. Gelijk zitten we weer in de volgende klim. Direct naar het kleine blad en weer het klimritme vinden. Het is hier onder nog fris. Je kunt ademwolkjes zien ontstaan als je warme vochtige lucht uitblaast.

De Sella klim is wat onregelmatig maar nog steeds houd ik mijn hartslag ruim onder de 150. De top van de Passo Sella ligt op 2244 m hoogte en samen met Adrie gaat het in vliegende vaart weer naar beneden. De gevaarlijke punten worden goed aangegeven door de Italianen uitgerust met rode vlaggen. De weg wordt weer wat vlakker. Vlak voor me verliest iemand, met een oranje Boretti shirt, zijn mobiele telefoon. Het apparaat spat uit elkaar en belandt in de berm.

We stoppen even verderop bij de verzorgingspost. Er is werkelijk van alles te verkrijgen. We eten een broodje en stappen weer op.

De weg loop weer behoorlijk omhoog en ik schakel weer naar het kleine blad. We zitten in de klim naar de top van de Gardena (2121 m). Het is 8 minuten over 10 en we hebben er 46 km op zitten als ik op de Passo mijn afdaalpullen aantrekken.

We laten de zwaartekracht weer zijn werk doen Adrie en ik dalen in hoog tempo de Gardena af. Daarbij haal ik diverse strijkijzers in maar dat gaat bijna fout. Ik probeer mijn voorganger in een binnenbocht in te halen maar hij snijdt mij de pas af. Moet vol in de ankers waardoor mijn achterwiel even blokkeert en doorslipt. Gelukkig hou ik controle. Een gewaarschuwde renner moet op zijn tellen passen. Rekening houden met tragere dalers in het peloton Sjouke!

Voor half elf zijn we in Corvara. Het Sella rondje hebben we te pakken. Het is inmiddels behoorlijk warm. Even voorbij de tijdwaarneming is er verzorging. Even wat eten en drinken (ze hebben ook cola). De afdaalset gaat in de achterzak en we beginnen aan ronde twee.

Voor de tweede maal rijden we de Campolongo op. Nog steeds rijden er velen met ons. Vertel Adrie het telefoon verhaal. Daar zie ik de oranje Boretti trui weer. Ik ga naast hem rijden en informeer hem over zijn gesneuvelde mobiel. Ding was uit zijn openstaande zadeltas gevallen maar gelukkig bemerkte hij later dat de snoertjes van zijn mp3 speler tegen zijn been kwamen en kon hij tijdig dat apparaatje veilig opbergen. Voor het zelfde geldt komt het zaakje tussen de spaken met alle mogelijke gevolgen van dien.

Even voor elf zijn we voor de tweede maal op de Passo Campolongo en dalen we weer af naar Arabba. Daar gaat het links af richting Andraz. De weg loopt lekker naar beneden zodat de km vlot onder de wielen door vliegen. Ik overleg met Adrie wat we gaan doen. We zijn bijna op de splitsing aangekomen van de 106 km route en de 138 km route. Deze laatste gaat over de Passo Giau. Adrie is

nog fris en ook mijn benen zijn nog goed. We hebben nog niet in het rood gereden dus we gaan voor de hele Maratona.

Na een korte afdaling beginnen we aan de beklimming van de Colle Santa Lucia (1484 m). Net voor de top is er verzorging. We laten ons de cola goed smaken en ik krijg water met koolzuurgas in mijn bidon mee. We dalen af naar 1314 m en rijden door het dorpje Selva de Cadore, dat aan de voet van de Passo Giau ligt. Volgens Cees is dit een beest van een klim. Met deze wetenschap en de opgespaarde reserves val ik deze berg aan. Een gewaarschuwd klimmer telt voor twee dus ook hier de motor niet overvragen. Mijn hartslag bedraagt nu 150 tot 155. Moet duidelijk meer inspanning leveren dat op de andere klimmen. De Giau is steil (gem. 9,1 %) en het is warm. Toch ga ik nog goed omhoog. Haal meer renners in dan er mij voorbij gaan. Dat geeft moraal. Zie steeds meer strijders in de problemen komen. Enkele moeten reeds lopen. In de haarspeld bochten kan ik even de druk van de pedalen halen. Na ruim 10 km klimmen ben ik om 13.17 uur boven op de Passo Giau (2236 m).

Zet mijn fiets tegen een hek en haal bij de verzorging eerst een cola. Goed voor de dorst en je krijgt er weer energie van. Ook het kaiserbrötchen met kaas en ham gaat er nog goed in. Op tijd blijven eten en drinken.

Let ondertussen goed op de deelnemers die boven arriveren. Nog geen Adrie. Wel komt er een auto boven met de tekst letzte wagen. De bestuurder stapt uit en hij vertelt mij dat de weg weer open gaat voor het verkeer zodra hij is gepasseerd. Gelukkig heeft hij niet zoveel haast. Daar is Adrie. Ik pak zijn fiets aan en ook hij gaat naar de verzorging. Na een korte pauze stappen we op en dalen voordat het parcours wordt vrijgegeven de Giau af. Vanaf de top is het nu nog 40 km naar de finish.

Na de verfrissende afdaling zitten we gelijk weer in de klim naar de Passo Falzarego. Het is warm maar gelukkig is de klim niet al te steil. Na enkele km klimmen komen we zelfs op een stuk vals plat. De km naar de top wordt met bordjes aangegeven. Het is aftellen. De weg is nu weer vrij voor het overige verkeer. We worden weer door veel groepen motoren ingehaald. Nog 1 km dan zijn we boven. Adrie rijdt vlak achter me als ik om kwart voor drie de top (2117 m) bereik. Boven op de Falzarego is er weer verzorging. De cola gaat weer lekker naar binnen en even later klimmen we de laatste km naar de top van de Passo Valparola (2200 m). Even de stopper aan en petje op en naar beneden richting La Villa. We knallen door de plaatjes Armentarola en San Cassiano en komen aan in La Villa. Daar worden we door een vrouwelijke carabinieri richting Corvara gestuurd. Het stoppertje gaat uit en met de handjes op het stuur rijden we de laatste 4 km. De weg tussen La Villa en Corvara is nog afgesloten waardoor we ongehinderd richting de finish rijden. Even na half vier rijden we voor de derde en laatste keer Corvara binnen. De finishstraat is ziet eruit als een tour aankomst.

Samen met Adrie passeer ik de streep. Even verderop staan Martin en Cees. We geven even kort verslag van onze dag en gaan, na het inleveren van de bike chip en het ontvangen van het herinnerenspeldje, richting de ijshockeyhal voor de macaroni en de welverdiende cola. Ben toch blij dat we er zijn. Zo'n tocht gaat niet in je fietskleren zitten. Heb behoefte om languit onder een boom te gaan liggen. Binnen in de hal zitten velen aan lange tafels te eten en te drinken. De Italiaanse uitvoering van de Slagerij van Kampen zorgt voor de muzikale omlijsting. Wij ontvluchten de drukte en het lawaai en eten onze pasta op het buitenterrein. Het smaakt goed en ik voel me al weer een stuk beter.

Dankbaar dat alles goed (geen pech) is verlopen, ga ik samen met Adrie weer op zoek naar onze bikes. Gelukkig staan ze er nog! Nog even terug fietsen naar La Villa en ik verheug mij reeds op het ligbad van ons appartement. Het was een feest om de DM in deze ambiance te mogen rijden. De Dolomieten, wie weet tot volgend jaar misschien!

Uw verslaggever ter plaatse:

Sjouke Posthuma

Arrivederci.

Gegevens:

Naam	Sjouke Posthuma
Startnummer	9963
Land/Plaats	NL/Marknesse
Categorie	Heren 50-57
Starttijd	07:01.36.5
Finishtijd	15:36.48.8
Rijtijd	08:35.12.3
Gemiddelde snelheid	16,071
Plaats totaal	3560
Plaats categorie	612

Doorkomsttijden op het parcours:

Plaats	Tijd	rijtijd	Positie categorie	Positie totaal
Gardena	10:07.32,1	3:05.55,6	645	3707
Corvara	10:23.02,3	3:21.25,8	650	3718
Campalongo	10:57.02,7	3:55.26,2	671	3814
Selva Cadore	12:10.11,7	5:08.35,2	675	3814
Passo Giau	13:16.50,8	6:15.14,3	602	3560
Falzarego	14:42.36,6	7:41.00,1	599	3509

Klimtijd Corvara-Campalongo (6.4 km: hoogte verschil 353 m)

Tijd	34.00,4
Gemiddelde snelheid	11,291
Positie totaal	4016
Positie categorie	711

Klimtijd Passo Giau (10.6 km: hoogte verschil 900 m)

Tijd	1:06.39,1
Gemiddelde snelheid	9,542 km/h
Positie totaal	2032
Positie categorie	269